

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 412/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Fulcom, advokátom, Živnostenská 2, Bratislava, proti postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 17061/2020/141, postupu Mestského súdu Košice (predtým Okresného súdu Košice I) v konaní vedenom sp. zn. 23C/9/2020 a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/192/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17061/2020/141 (ďalej len „konanie o predbežnom prerokovaní nároku“), postupom Mestského súdu Košice (ďalej aj „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37C/29/2020 a sp. zn. 23C/9/2020 [pôvodne vedené Okresným súdom Košice I (ďalej aj „prvoinštančné konanie“)] a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/192/2023 (ďalej len „odvolacie konanie“). Navrhuje tiež prikázať krajskému súdu konať v odvolacom konaní bez zbytočných prietahov, priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ 8. augusta 2019 požiadal ministerstvo o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody

podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá sťažovateľovi podľa jeho tvrdenia vznikla vydaním nezákonného príkazu na odpočúvanie jeho osoby. Ministerstvo v oznámení sp. zn. 17061/2020/141 z 3. februára 2020 o predbežnom prerokovaní nároku sťažovateľa konštatovalo nedôvodnosť žiadosti. Sťažovateľ si uplatnil svoj nárok na náhradu škody voči štátu žalobou, ktorú podal na pôvodne príslušnom Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) 30. apríla 2020 a 4. septembra 2020 podal na okresnom súde ďalšiu žalobu o náhradu škody voči štátu, ktorá mu vznikla z titulu nezákonného príkazu na zisťovanie údajov o telekomunikačnej prevádzke (predbežné prerokovanie nároku skončené oznámením ministerstva z 18. augusta 2020, pozn.). Okresný súd uznesením sp. zn. 23C/9/2020 zo 14. novembra 2020 rozhodol o spojení vecí s druhou vecou sťažovateľa vedenou pod sp. zn. 37C/29/2020 a rozhodol, že konanie bude vedené pod sp. zn. 23C/9/2020. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd (správne označenie má byť mestský súd, pozn.) rozsudkom sp. zn. 23C/9/2020 z 9. júna 2023 rozhodol tak, že v časti žalobe sťažovateľa vyhovel a v časti ju zamietol ako nedôvodnú. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali obe strany sporu odvolanie, o ktorom krajský súd dosiaľ nerozhodol (odvolacie konanie je vedené pod sp. zn. 5Co/192/2023, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdenom porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva, mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu pri rozhodovaní o nároku na priznanie náhrady škody spôsobenej štátom v tzv. kompenzačnom konaní. Sťažovateľ zdôrazňuje, že dĺžka rozhodovania v kompenzačnom konaní ako celku presahuje 4 a pol roka, čo je neúmerná dĺžka pre tento typ konania, bez právoplatného rozhodnutia veci. Poukazujúc na početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k problematike zbytočných prietáhov, upriamuje pozornosť ústavného súdu na to, že konanie je potrebné posúdiť ako celok. Vec sťažovateľa nevykazuje právnu ani faktickú zložitnosť, sťažovateľ svojím správaním zbytočné prietahy nespôsobil. Sťažovateľ tiež zdôrazňuje význam (ne)priznanej kompenzácie pre svoju osobu, ako aj skutočnosť, že v jeho veci je potrebné konať a rozhodnúť s osobitnou rýchlosťou, keďže prípadná majetková kompenzácia zanikne *ex lege* smrťou, a preto je tu vždy dôvod na urýchlené konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd na tomto mieste považuje za vhodné ozrejmiť, že od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. súdna mapa), na základe

ktorých prešiel výkon súdnicstva vo veci sťažovateľa z pôvodne príslušného Okresného súdu Košice I na Mestský súd Košice.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

7. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľa možno posudzovať spoločne.

8. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na argument sťažovateľa, ktorý požaduje, aby napadnuté konanie bolo v rámci ústavnoprávneho prieskumu posúdené ako jeden celok. Hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESĽP. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Naproti tomu ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým orgánom verejnej moci (I. ÚS 390/2019). Ústavný súd rešpektuje judikatúru ESĽP, avšak v uvedenom náhlade na subjekt porušovateľa práv sťažovateľa je medzi subjektom, ktorý je porušovateľom v konaní pred ESĽP a porušovateľom v konaní pred ústavným súdom, zásadný rozdiel. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy tak ústavný súd nekoná proti Slovenskej republike, ale koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa, v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (IV. ÚS 517/2021, IV. ÚS 220/2024).

9. Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu. S ohľadom na uvedené pristúpil k posúdeniu postupu sťažovateľom označených subjektov samostatne. Pri konkrétnych okolnostiach úplne nevylučuje aj spočítavanie dĺžky konania u rôznych porušovateľov (napr. IV. ÚS 81/2019, I. ÚS 103/2019, I. ÚS 282/2019), v tomto konkrétnom prípade však o taký prípad nejde.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva v konaní o predbežnom prerokovaní nároku:

10. V súvislosti s časťou ústavnej sťažnosti namietajúcou postup ministerstva ústavný súd konštatuje, že ju nemožno prijať na ďalšie konanie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ písomným podaním z 8. augusta 2019 požiadal ministerstvo o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 26 000 eur v kompenzačnom konaní, ktoré bolo skončené oznámením ministerstva č. 17061/2020/141 z 3. februára 2020 o tom, že žiadosti sťažovateľa nebolo vyhovené. Žiadosť sťažovateľa bola ministerstvom vybavená po necelých 6 mesiacoch, čo je dĺžka konania súladná nielen s dikciou § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ale aj z pohľadu obsahu sťažovateľom namietaných práv.

11. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. zmyslom inštitútu predbežného prerokovania nároku je využitie zákonných možností, aby k náprave narušených vzťahov došlo jednaním medzi poškodenými a orgánmi oprávnenými konať za štát. Vytvárajú sa tak podmienky na uzavretie mimosúdnej dohody o uspokojení nároku. K súdnemu konaniu teda dochádza až v prípade, že k uspokojeniu uplatneného nároku poškodeného nedôjde. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka, preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v občianskom súdnom konaní.

12. Nemožno sa stotožniť s názorom sťažovateľa, že na kompenzačné konanie (zahŕňajúce fázu predbežného prerokovania nároku a súdne konanie) je potrebné prihliadať ako na celok. Konanie pred ministerstvom má samostatnú povahu, ak ministerstvo žiadosti o predbežné prerokovanie nevyhovie, konanie nepokračuje bez ďalšieho na súde, ale je výlučne na vôli aktívne legitimovaného subjektu (sťažovateľa), či sa obráti na všeobecný súd. To vyplýva aj z § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Dĺžka posudzovaného konania pred ministerstvom bola zlučiteľná s obsahom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd v tejto časti ústavnu sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v prvoinštančnom konaní:

13. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné ozrejmiť, že sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti označil konanie, v ktorom má dochádzať k porušeniu ním namietaných práv, aj konanie vedené pred pôvodným okresným súdom pod sp. zn. 37C/29/2020, ktoré bolo iniciované podaním žaloby 4. septembra 2020. Toto konanie okresný súd spojil na spoločné konanie s inou vecou sťažovateľa (žalobou z 30. apríla 2020 uplatnený nárok identickej povahy, pozn.) uznesením sp. zn. 23C/9/2020 zo 14. novembra 2020 s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 23C/9/2020. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pristúpil k posúdeniu postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/9/2020.

14. Ústavný súd na tomto mieste uvádza, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nekonkretizuje, v čom vidí existenciu prieťahov v postupe mestského súdu. Predložená argumentácia sťažovateľa sa sústreďuje len na časové vymedzenie rozhodovania o ním uplatnenom kompenzačnom nároku ako celku (vedeného pred ministerstvom, mestským súdom a krajským súdom) v trvaní 4 a pol roka. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno usúdiť, že táto smeruje aj proti postupu mestského súdu, avšak bez bližšej špecifikácie eventuálnej nečinnosti alebo nesústredeného postupu mestského súdu, čo by

mohlo byť dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

15. V snahe poskytnúť náležitú ústavnoprávnu ochranu namietaným právam sťažovateľa ústavný súd v relevantnej časti pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti zhodnotil aj postup mestského súdu. Ten po doručení žaloby 30. apríla 2020 (konanie vedené pod sp. zn. 23C/9/2020) a 4. septembra 2020 (konanie vedené pod sp. zn. 37C/29/2020) postupoval absolútne plynule, keď uznesením sp. zn. 23C/9/2020 zo 14. novembra 2020 rozhodol o spojení vecí sťažovateľa na spoločné konanie (vec vedená ďalej pod sp. zn. 23C/9/2020, pozn.). Mestský súd vo veci sťažovateľa meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 23C/9/2020 z 9. júna 2023 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 6 000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietá (výrok II.), priznáva žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 % (výrok III.).

16. Dĺžka súdneho konania vedeného súdom prvej inštancie tak predstavovala 2 roky a 11 mesiacov, čo je z pohľadu ústavnoprávnej relevancie síce hraničná, ale ešte stále akceptovateľná doba. V tomto kontexte treba dať do pozornosti aj rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok EŠLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

17. Proti rozsudku mestského súdu sp. zn. 23C/9/2020 z 9. júna 2023 podali obe strany sporu odvolanie; mestský súd plynule realizoval aj procesné úkony spojené s predložením súdneho spisu súdu druhej inštancie (postup podľa § 373 – § 375 Civilného sporového poriadku). Súdny spis bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní strán sporu 19. októbra 2023.

18. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (II. ÚS 287/2021).

19. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne prezentuje názor, podľa ktorého základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade mestským súdom, pozn.) trvalo alebo ešte pretrvávalo. Z uvedenej chronológie je zrejmé, že v čase podania ústavnej sťažnosti bola vec sťažovateľa viac ako 7 mesiacov mimo dispozície mestského súdu, a teda k prieťahom zo strany tohto súdu ani nemohlo dochádzať. Sťažovateľ mal dostatočný časový priestor napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie svojich práv v čase, keď porušovateľ mal dispozíciu s vecou, a nie až *ex post*, keď už dĺžku konania (vzhľadom na skončenie veci u neho) nemohol mestský súd nijako ovplyvniť (vec bola zaslaná odvolaciemu súdu na konanie o odvolaní). Vzhľadom na to ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní:

20. Vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde za vhodné požiadať krajský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/565/2024 z 12. júna 2024 uviedol, že konanie o odvolaní sa začalo 19. októbra 2023. Odvolacím súdom nebolo potrebné vykonanie žiadnych úkonov, pretože zo strany súdu prvej inštancie bol dodržaný celý procesný postup, ktorý bol povinný realizovať pred predložením veci odvolaciemu súdu a po predložení veci odvolaciemu súdu dosiaľ nevznikla potreba vykonania ďalších úkonov. Vzhľadom na dátum, keď vec napadla odvolaciemu súdu, tiež stav vecí v senáte 5Co a napokon opatrenie predsedníčky krajského súdu a zabezpečenie primeranosti dĺžky konania z 3. apríla 2024 (sp. zn. 1 SprV/376/2024), je možné podľa krajského súdu pristúpiť k štúdiu spisu, k rozboru a analýze podaných odvolaní (tak žalobcu – sťažovateľa, ako aj žalovaného) v mesiacoch júl – august 2024. Vec bude rozhodnutá v rámci časových možností daného senátu, zohľadňujúc kritériá na zabezpečenie primeranosti dĺžky konania v zmysle už uvedeného opatrenia predsedníčky krajského súdu, najneskôr však do 1 roka od nápadu na odvolací súd. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku trvania odvolacieho konania, nepresahujúcu 8 mesiacov, predsedníčka krajského súdu nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že krajský súd svojím postupom zaviniť, že konanie ako celok trvá viac ako 4 roky, a preto ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

21. O zjavnú neopodstatnenosť ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju dnes už stabilnú judikatúru k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v ktorej opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, I. ÚS 141/2024).

23. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 63/00 (ZNaU 21/01), II. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, II. ÚS 24/04, IV. ÚS 290/04, III. ÚS 372/06, I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021), I. ÚS 531/2023).

24. Prihliadajúc na povahu konania vedeného súdom druhej inštancie, jeho doterajšiu dĺžku (8 mesiacov) ako aj na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd uzatvára, že nateraz nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

25. Na záver ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby v prípade, že krajský súd nedospeje k relevantnému rozhodnutiu, po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu